

Sygn. akt **X GC 214/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Korfanty
Protokolant:	Sonia Giemza

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **B. K.**

przeciwko : **Grupa (...) Spółce Akcyjnej w P.**

o zapłatę

1) utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. XGNc 63/15;

2) zasądza od pozwanego Grupa (...) Spółki Akcyjnej w P. na rzecz powódki B. K. kwotę 3.972,79 (trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dwa 79/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego.

SSO Małgorzata Korfanty

Sygn. akt X GC 214/15

UZASADNIENIE

Powódka B. K. wniosła o zasądzenie od pozwanej Grupy (...) Spółki Akcyjnej w P. kwoty 201.168 zł z weksła wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powództwa powódka wskazała, że pozwana nie wykupiła w terminie płatności weksła własnego wystawionego zgodnie z treścią porozumienia z dnia 25 listopada 2014 roku.

W dniu 25 lutego 2015 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie sygn. akt X GNc 63/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła na kwotę wskazaną w powództwie.

Pozwana od powyższego nakazu wniosła zarzuty wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania oraz przeprowadzenia rozprawy pod jej nieobecność.

W uzasadnieniu zarzutów pozwana wskazała, że ma trudności finansowe wynikające z opóźnień w regulowaniu należności przez jej kontrahentów za świadczone na ich rzecz roboty i usługi. Pozwana wskazała, że widzi możliwość ugodowego zakończenia sporu poprzez zawarcie ugody sądowej .

W odpowiedzi na zarzuty powódka wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy i zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego w kwocie 3.972,79 zł , w tym kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu w kwocie 1.800 zł.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 listopada 2014 roku powódka zawarła z pozwaną porozumienie w którym ustalił, że pozwana z tytułu transakcji kupna wyrobów hutniczych winna jest powódce kwotę 389.763,71 zł z której to kwoty należności główne w wysokości 52.944,66 zł nie są jeszcze wymagalne. Strony ustalił, że należności których wymagalności jeszcze nie nastąpiła, spłacone będą zgodnie z terminami ich wymagalności określonymi w załączniku do niniejszego porozumienia. Kwoty wymagalne na dzień podpisania porozumienia zostaną spłacone w następujący sposób:

- kwota co najmniej 100.000,00 zł najpóźniej do dnia 5 grudnia 2014 roku,
- kwota co najmniej 150.00,00 zł najpóźniej do dnia 30 grudnia 2014 roku
- pozostała część wraz odsetkami ustawowymi nie później niż do dnia 31 stycznia 2015 roku,

Celem zabezpieczenia wykonania porozumienia, zgodnie z jego § 6, pozwana wystawiła weksel in blanco płatny na zlecenie powódki bez protestu

w G.. Powódka została uprawniona do wypełnienia weksla na kwotę odpowiadającą całości zadłużenia obejmującego należności główne i odsetki

w przypadku jakiegokolwiek naruszenia porozumienia. Termin płatności weksla zostanie określony na dzień naruszenia niniejszego porozumienia. Weksel w imieniu pozwanej został podpisany zgodnie z zasadami jej reprezentacji przez prezesa zarządu D. G. oraz prokurenta J. H..

Powódka wypełniła weksel na kwotę 201.168 zł płatną dnia 10 lutego 2015 roku.

/dowód: porozumienie w raz z załącznikiem k 5 – 7, weksel k 4, odpis z KRS pozwanej k 18 – 27/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedstawionych przez powódkę, których wiarygodności pozwana nie kwestionowała.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie brak jest podstaw do oddalenia powództwa. Powódka w niniejszej sprawie dochodzi od pozwanej należności na podstawie weksla.

Weksel jest papierem wartościowym o cechach ściśle określonych przez ustawę, który ucieleśnia bezwarunkowe i abstrakcyjne zobowiązanie pieniężne osób na dokumencie tym podpisanych. W ustawie z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe wyróżniono dwa rodzaje weksli: weksel własny (inaczej suchy, prosty, sola) oraz weksel trasowany (inaczej ciągniony, przekazowy, trata). W wekslu własnym wystawca sam przyrzeka bezwarunkowo zapłacić oznaczoną sumę pieniężną na rzecz lub na zlecenie wskazanej z nazwiska osoby zwanej remitentem.

Rozpoznawana sprawa dotyczy załączonego do akt weksla własnego in blanco. Zgodnie z art. 101 ustawy Prawo wekslowe weksel własny powinien zawierać: nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono, przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej, oznaczenie terminu płatności, oznaczenie miejsca płatności, nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana, oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla oraz podpis wystawcy weksla. Brak oznaczenia niektórych elementów

tj. terminu płatności, miejsca płatności oraz miejsca wystawienia weksla nie pozbawia dokumentu cech weksla - art. 102 ustawy Prawo wekslowe. Z kolei według art. 10 ustawy Prawo wekslowe weksel in blanco jest to dokument zaopatrzony bądź w sam tylko podpis wystawcy weksla lub akceptanta, bądź także w niektóre inne elementy weksla. Podpis na wekslu in blanco jest składany w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Zobowiązanie wekslowe powstaje już z chwilą złożenia podpisu cum animo obligandi i wręczenia weksla in blanco, przy czym ma ono charakter warunkowy do czasu wypełnienia blankietu wszystkimi rekwizytami wymaganymi w przepisach art. 101 ustawy Prawo wekslowe. Warunek z jakim mamy tu do czynienia nie stanowi warunku w rozumieniu art. 89 k.c. lecz jest to *conditio iuris* powstania zobowiązania wekslowego (zob. M. Kaliński, Glosa do uchwały SN z dnia 11 lipca 2000 roku, III CZP 22/00, Pr.P.Wart. 2001/3/27 - t.2).

W niniejszej sprawie weksel zawiera wszystkie elementy warunkujące jego skuteczność, co nie było przez pozwaną kwestionowane.

Weksel stanowi abstrakcyjne zobowiązanie pieniężne. W zasadzie ważność zobowiązań wynikających z weksla nie zależy od ważności stosunku prawnego, który uzasadniał ich zaciągnięcie. Od zasady tej przewidziano jednak wyjątki. Dotyczą one w szczególności weksla in blanco. Weksel ten zabezpiecza roszczenia istniejące w chwili jego wystawienia lub mogące powstać

w późniejszym czasie. Weksel in blanco jako weksel gwarancyjny ma charakter kauzalny, przy czym *causa* weksla in blanco polega na zabezpieczeniu wykonania zobowiązania. Uzależnienie weksla in blanco od stosunku podstawowego polega na tym, że wykazanie nieważności lub nieistnienia umowy będącej źródłem zobowiązania wekslowego jest jednoznaczne ze stwierdzeniem nieistnienia samego zobowiązania wekslowego (zob. wyrok SN z dnia 10 października 1972 roku, I CR 379/72, LEX nr 7163; wyrok SN z dnia 18 listopada 1970 roku, I PR 407/70, LEX nr 14096; wyrok SN z dnia 16 września 2004 roku, IV CK 712/03, OSNC 2005/7-8/143).

W niniejszym postępowaniu powódka wykazała, za pomocą porozumienia z dnia 25 listopada 2014 roku wraz z dołączonym do niej załącznikiem, że pozwana była jej dłużnikiem na kwotę 389.763,71 zł z tytułu braku zapłaty ceny za wyroby hutnicze. W porozumieniu tym strony ustaliły spłatę należności w ratach. Pozwana nie wykonała tego porozumienia i tym samym powódka była uprawniona do wypełnienia weksla in blanco.

W orzecznictwie stwierdzono, że dłużnik w przypadku weksla in blanco może podnieść zarzuty ze stosunku podstawowego. To na dłużniku wekslowym ciążyć więc będzie obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem lub że porozumienia tego w ogóle nie zawarto (zob. wyrok S.A. w Warszawie z dnia 23 marca 2010 roku, VI ACa 937/09, G.Prawna TPG; 2010/199/7; wyrok S.A. w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2008 roku, V ACa 118/08, LEX nr 447161). Pozwana tych okoliczności nie wykazała, nie kwestionowała ważności porozumienia wekslowego

Należy wskazać, że w zarzutach od nakazu pozwana wniosła o ugodowe zakończenie sprawy poprzez zawarcie ugody. Kierując się przepisem art. 10 kpc w sprawie wyznaczono rozprawę na dzień 17 czerwca 2015 roku, pomimo prawidłowego wezwania wiceprezesa zarządu i prokurenta pozwanej żadna z tych osób nie stawiła się i nie usprawiedliwiła swojego zachowania. Brak więc było możliwości zawarcia ugody sądowej. Nie było też podstaw do uznania, iż zachodziły przesłanki zastosowania przepisu art. 320 kpc.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji na podstawie powyżej wskazanych przepisów prawa wekslowego oraz porozumienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł w nakazie zapłaty stosownie do art. 98 k.p.c. zobowiązując pozwaną, jako stronę przegrywającą sprawę, do zwrotu powódce kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony w wysokości 9.732 zł.

Powódka w odpowiedzi na zarzuty pozwanej złożoną w dniu 21 maja 2015 roku (data stempla pocztowego) wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 3.972,79 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego.

Na dowód poniesionych kosztów powódka przedstawiła postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach D. R. z dnia 7 maja 2015 r. o sygn. akt KM 409/15, w którym Komornik ustalił koszty postępowania zabezpieczającego na kwotę 2.172,79 zł.

Zgodnie z przepisem art. 745 § 1 k.p.c. o kosztach postępowania zabezpieczającego sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, a o kosztach postępowania zabezpieczającego później powstałych rozstrzyga na wniosek strony sąd, który udzielił zabezpieczenia. Wskazać należy, iż koszty te stanowią element składowy kosztów postępowania w sprawie, w której został wydany tytuł zabezpieczający, przy czym obejmują one wszelkie ponoszone w postępowaniu zabezpieczającym opłaty i wydatki oraz koszty zastępstwa związane z działaniem zawodowego pełnomocnika procesowego.

Komornik w sposób wiążący ustala jedynie koszty wykonania zabezpieczenia, natomiast wysokość pozostałych kosztów ustala sąd i rozstrzyga o wszystkich kosztach w postanowieniu kończącym postępowanie w sprawie, w której udzielono zabezpieczenia, zgodnie z zasadami odpowiedzialności za wynik postępowania, określonymi w art. 98 i nast. k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Podkreślenia przy tym wymaga, że pod pojęciem „koszty wykonania zabezpieczenia” należy rozumieć wyłącznie koszty należne organowi egzekucyjnemu, tj. opłaty i wydatki (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CZP 12/13, opubl. LEX nr 1331320).

Wnioskodawca sprostął swoim obowiązkom, nie uchybił terminowi do złożenia wniosku o przyznanie kosztów postępowania zabezpieczającego, które zostały ustalone w dołączonym do wniosku postanowieniu Komornika Sądowego. Postanowienie Komornika stało się prawomocne z dniem 27 maja 2015 roku

Sąd uwzględnił ustalone przez Komornika koszty wykonania zabezpieczenia i zasądził ich wysokość na rzecz powódki.

Do kompetencji Sądu zastrzeżone pozostało ustalenie i rozstrzygnięcie o kosztach poniesionych przez stronę w postępowaniu zabezpieczającym w postaci wynagrodzenia reprezentującego ją w tym postępowaniu pełnomocnika.

Wobec powyższego Sąd postanowił zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł w ramach zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego na mocy art. 745 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 7 i § 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Małgorzata Korfanty